

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 17 november 2010 in zaak nr. 09/42176 in het
geding tussen:

en

de minister van Justitie (lees: de minister voor Immigratie en Asiel, hierna:
de minister).

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 oktober 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 november 2010, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 december 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan diens rechtsvoorgangers.

2.2. Hetgeen als het eerste deel van de eerste grief is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.3. Uit het onder 2.2. overwogene vloeit voort dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het besluit dient te worden vernietigd, omdat de minister, in strijd met het in onderdeel C14/4.4.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) opgenomen beleid, het rapport van 8 maart 2010 van de Medische Onderzoeksgroep van Amnesty International (hierna: het MOG-rapport) niet ter advisering heeft voorgelegd aan het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA). Voorts vloeit daaruit voort dat het Wijzigingsbericht Vreemdelingencirculaire 2010/10 - waarmee, voor zover thans van belang, onderdeel C14/3.5.2 in de Vc 2000 is opgenomen, op grond waarvan niet langer is voorgeschreven dat een MOG-rapport ter advisering aan het BMA moet worden voorgelegd - niet bij de beoordeling van het beroep kon worden betrokken.

2.4. In het tweede deel van de eerste grief betoogt de minister dat de rechtbank vervolgens had dienen te concluderen dat bij het nieuw te nemen besluit het beleid, opgenomen in onderdeel C14/3.5.2 van de Vc 2000, wel van toepassing is en dat de uitkomst van het nieuw te nemen besluit niet anders zal luiden, zodat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van

20 oktober 2009 in stand hadden moeten worden gelaten. In de toelichting op de tweede grief heeft de minister aangevoerd dat het MOG-rapport geen eenduidig antwoord geeft op de vraag of de vreemdeling moeite heeft om consistent en coherent te verklaren over de gebeurtenissen. De door de vreemdeling in beroep ingebrachte brief van 14 oktober 2009 van een aan GGZ Drenthe verbonden psychiater en sociaal psychiatrisch verpleegkundige (hierna: de GGZ-brief) gaat op deze vraag in het geheel niet in, aldus de minister. Uit het MOG-rapport noch de GGZ-brief kan derhalve worden afgeleid dat niet had mogen worden geconcludeerd dat het relaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is, aldus de minister.

2.4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 22 augustus 2003 in zaak nr. 200303780/1; AB 2003, 454), heeft bij toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb de beoordeling van het beroep reeds plaatsgevonden en dient de rechter bij aanwending van de bevoegdheid tot in stand laten van de rechtsgevolgen uit te gaan van de feiten of omstandigheden op het moment van de uitspraak en het dan geldende recht.

2.4.2. In onderdeel C14/3.5.2 van de Vc 2000, dat op het moment van de uitspraak gold, wordt het volgende vermeld:

"Bij de beoordeling van de inwilligbaarheid spelen medische aspecten in beginsel geen rol, aangezien er medisch gezien (meestal) geen zekere uitspraken zijn te doen over een oorzakelijk verband tussen medische klachten en/of littekens enerzijds en een gestelde behandeling of vrees anderzijds.

Statusdeterminatie vindt op de gebruikelijke wijze plaats, waarbij de behandelende ambtenaar van de IND ten aanzien van de gestelde medische aspecten uitsluitend beziet of deze in het asielrelaas passen. BMA geeft enkel adviezen aangaande medische feiten. Het is uitdrukkelijk niet de bedoeling dat de artsen van BMA worden ingeschakeld om de beoordeling van de zwaarwegendheid te steunen of over te nemen.

Heeft de asielzoeker de gestelde medische aspecten gestaafd met een rapportage van de medische onderzoeksgroep van Amnesty International, dan wordt de inhoud van deze rapportage meegenomen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Als uit het medisch advies (zie C11/6) naar voren komt dat er sprake is van medische problematiek die mogelijk interfereert met het vermogen van de vreemdeling om coherent en consistent te verklaren, en er wordt besloten de vreemdeling toch op dat moment aan een nader gehoor te onderwerpen, wordt hiermee rekening gehouden bij de beoordeling van de asielaanvraag."

2.4.3. In het MOG-rapport wordt, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"1.5 Vraagstelling onderzoek

(a) *Zijn er littekens dan wel andere fysieke verschijnselen/klachten die kunnen passen bij de gestelde martelingen? Zo ja, zijn deze (i) consistent*

met, (iii) zeer consistent met, (iii) typerend voor, of (iv) kenmerkend voor de gestelde martelingen, mishandelingen of andere traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst? (...)

(b) Zijn er psychische klachten? Zo ja, worden deze ondersteund door de bevindingen van het psychiatrisch onderzoek? Is het aannemelijk dat de psychische klachten zijn veroorzaakt door de gestelde martelingen/mishandelingen dan wel andere traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst?

(c) Aanvullende vraagstelling: Is het gezien zijn psychische klachten aannemelijk dat betrokkene moeite heeft om consistent en coherent te verklaren over de gebeurtenissen?

(...)

7 Samenvatting en conclusie

Samengevat kan de vraagstelling van het onderzoek als volgt worden beantwoord:

Ad a: Ja, er zijn littekens en andere fysieke verschijnselen/klachten die kunnen passen bij de gestelde martelingen. Het litteken op de rug van betrokkene (...) en de misvorming van de nagel van zijn linker kleine teen zijn consistent met de gestelde mishandelingen, dat wil zeggen: ze kunnen er door zijn veroorzaakt, maar zijn niet specifiek en er zijn ook vele andere oorzaken mogelijk.

Het litteken op zijn buik zou ik willen typeren als zeer consistent; het lijkt inderdaad te wijzen op een steekwond, en de plaats en de richting kunnen passen bij een stoot door een mes. Echter, de keloïdvorming in het litteken maakt verdere interpretatie onmogelijk, zodat andere oorzaken niet uitgesloten kunnen worden. Ten slotte, de neurologische afwijkingen die gevonden worden kunnen passen bij verworven hersenletsel, echter: de bevindingen van het neurologisch onderzoek lijken deels met elkaar in tegenspraak, en de perceptiedoofheid van betrokkene rechts kan in combinatie met partiële uitvalsverschijnselen links ook duiden op pre-existente hersenafwijkingen, dus aangeboren of verworven afwijkingen in de rechter hersenhelft die al voor de gestelde mishandelingen aanwezig waren. (...) In hoeverre inderdaad sprake is van hersenletsel, kan worden onderzocht door het neurologisch onderzoek te laten herhalen door een neuroloog, eventueel in combinatie met aanvullend beeldvormend onderzoek.

Ad b: Ja, er zijn psychische klachten, en deze worden deels ondersteund door de bevindingen van het psychiatrisch onderzoek. Op zich is het aannemelijk dat de klachten die betrokkene aangeeft veroorzaakt zijn door de gestelde mishandelingen, echter, er zijn ook aanwijzingen dat het huidige psychiatrische onderzoek niet voldoende betrouwbaar is. Hoewel ik geneigd ben aan te sluiten bij de bevindingen van de huidige behandelaren van betrokkene, die hem immers langer kennen en die bovendien gespecialiseerd zijn in de diagnostiek en behandeling van asielzoekers, moet ik op basis van het huidige onderzoek toch het nodige voorbehoud aangeven. De betrouwbaarheid van het psychiatrisch onderzoek kan eventueel verhoogd worden door middel van een gedragsobservatie over langere tijd, bijvoorbeeld tijdens een klinische diagnostische observatieperiode in een psychiatrisch centrum.

Ad c: Of het gezien zijn psychische klachten aannemelijk is dat betrokkene moeite heeft om consistent en coherent te kunnen verklaren over de gebeurtenissen: ook de beantwoording van deze vraag verdient het nodige voorbehoud. Als betrokkene inderdaad lijdt aan de door hem gerapporteerde psychische klachten is dit inderdaad aannemelijk, echter het huidige psychiatrische onderzoek lijkt om de reeds genoemde, uiteenlopende redenen niet voldoende betrouwbaar. Mocht een neuroloog het bestaan van hersenletsel in een vervolgonderzoek aantonen, dan zou overigens kunnen blijken dat behalve functioneel psychische ook organische factoren het betrokkene moeilijk gemaakt kunnen hebben om consistent en coherent te verklaren over de gebeurtenissen."

2.4.4. In de GGZ-brief wordt, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"1) Klachten

Patiënt heeft last van slapeloosheid, nachtmerries, depressie en emotionele instabiliteit. Hij piekert veel en heeft weinig energie. Als directe reden voor deze klachten vallen de moord op zijn vader, moeder en zusje aan te wijzen. Patiënt is zelf gevluht omdat hij zelf ook vermoord zou kunnen worden. Patiënt heeft sinds zijn vlucht een post traumatische stress stoornis (chronisch) ontwikkeld. Hij heeft daarnaast last van een depressieve stoornis t.g.v. een rouwreactie. (...)

3) U vraagt mij of ik het verhaal van cliënt geloofwaardig acht.

Ik kan u vertellen dat patiënt erg gemotiveerd is. Hij verschijnt trouw op zijn afspraken, ondanks zijn niet geringe klachten, dit kost hem ook de nodige moeite. Hij wordt hierbij ondersteund door de GCA verpleegkundige van het AZC te Zweeloo. Hij is dus actief met hulp van derden bezig om zijn behandeling tot een succes te kunnen maken. Het is echter niet aan ons, om als psychiatrische behandelaren een uitspraak te doen over zijn geloofwaardigheid m.b.t. zijn vluchtverhaal. Wij zijn er voor de medisch/psychiatrische behandeling van patiënt. Dit verloopt in samenwerking met patiënt en zijn omgeving en zoals gezegd naar tevredenheid."

2.4.5. De rechtbank heeft geoordeeld dat de minister artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan de vreemdeling heeft mogen tegenwerpen. Nu de vreemdeling geen hoger beroep heeft ingesteld, is dat oordeel in rechte komen vast te staan.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3, www.raadvanstate.nl), zal, indien aan een vreemdeling één van de omstandigheden, genoemd onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, is tegengeworpen, volgens paragraaf C14/3.4 (thans: C14/2.4) van de Vc 2000 van de verklaringen positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

2.4.6. De minister heeft zich in voormeld besluit op het standpunt gesteld dat de verklaringen van de vreemdeling – waaronder die dat zijn ouders en zuster uit wraak zijn gedood door de familie van een persoon die is overleden nadat de vader van de vreemdeling hem met een auto zou hebben

aangereden, alsmede de verklaring dat de vreemdeling zelf met een mes in zijn buik is gestoken - geen positieve overtuigingskracht hebben en derhalve ongeloofwaardig zijn. Aan dit standpunt heeft de minister, onder meer, ten grondslag gelegd dat niet kan worden ingezien dat het overlijden van een persoon als gevolg van een auto-ongeluk, waarbij deze persoon niet doelbewust is aangereden, een dermate hevige wraakactie bij de familie van deze overleden persoon teweegbrengt. Voorts heeft de minister zijn bovenvermelde standpunt, onder meer, doen steunen op de omstandigheid dat de vreemdeling vage en summiere verklaringen heeft afgelegd. Zo weet de vreemdeling, zo betoogt de minister, niet wanneer het auto-ongeluk en de moord op zijn ouders en zuster hebben plaatsgevonden. Hoewel de vreemdeling wel de wijk noemt waar het auto-ongeluk zou hebben plaatsgevonden, zijn de overige verklaringen van de vreemdeling hieromtrent, volgens de minister, vaag en onsamenhangend. Evenmin kan de vreemdeling aangeven wie precies de persoon is die door zijn vader zou zijn doodgereden, aldus de minister. De minister heeft voorts bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas betrokken dat de vreemdeling niet kan aangeven wie er hebben gezorgd voor de begrafenis van zijn familieleden en ook niet weet of er overlijdensaktes zijn opgemaakt. Het wordt door de minister niet geloofwaardig gevonden dat de vreemdeling over een gebeurtenis, waarbij zijn ouders en zuster zouden zijn vermoord, niet gedetailleerder kan verklaren dan hij heeft gedaan.

In het door hem bij de rechtbank ingediende verweerschrift heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat het MOG-rapport niet afdoet aan zijn standpunt dat het relaas ongeloofwaardig is, nu uit het MOG-rapport blijkt dat het psychiatrische onderzoek niet voldoende betrouwbaar is en in het MOG-rapport bij de vraag of de vreemdeling consistent en coherent kan verklaren een voorbehoud wordt gemaakt. Evenmin kunnen aan de GGZ-brief conclusies worden verbonden terzake van de geloofwaardigheid van het relaas van de vreemdeling, aldus de minister.

2.4.7. Anders dan bij de beoordeling van het beroep, diende bij de vraag of de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand kunnen worden gelaten, gezien de onder 2.4.1. weergegeven jurisprudentie, het op het moment van de aangevallen uitspraak reeds geldende onderdeel C14/3.5.2 van de Vc 2000 te worden betrokken op grond waarvan de advisering door het BMA niet langer is voorgeschreven indien een MOG-rapport is overgelegd. Dat laat onverlet dat de minister op grond van het in artikel 3:2 van de Awb neergelegde zorgvuldigheidsvereiste kan zijn gehouden om in voorkomende gevallen, indien daartoe aanleiding bestaat, het BMA ter advisering in te schakelen. In dit geval mocht de minister ervan afzien het BMA in te schakelen, nu in het MOG-rapport niet eenduidig is geantwoord op de vraag of de vreemdeling vanwege zijn psychische klachten moeite heeft om consistent en coherent te verklaren en het MOG-rapport niet uitsluit dat het litteken op de buik van de vreemdeling een andere oorzaak kan hebben dan door de vreemdeling is gesteld. Gelet hierop biedt het MOG-rapport evenmin grond voor het oordeel dat de minister niet in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen dat zijn verklaringen geen positieve overtuigingskracht hebben. Onder deze omstandigheden, alsmede in aanmerking genomen dat in de GGZ-brief door de opstellers ervan is

aangegeven dat zij geen uitspraak kunnen doen over de geloofwaardigheid van het relaas, diende de rechtbank de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten.

Het tweede deel van de eerste grief en de tweede grief slagen.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd voor zover de rechtbank daarbij niet heeft bepaald dat de rechtsgevolgen van het besluit van 20 oktober 2009 in stand worden gelaten en voorts voor zover zij de minister heeft opgedragen een nieuw besluit op de aanvraag te nemen. Voor het overige dient de aangevallen uitspraak te worden bevestigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal worden bepaald dat de rechtsgevolgen van voormeld besluit met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb geheel in stand blijven.

2.6. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 17 november 2010 in zaak nr. 09/42176, voor zover de rechtbank daarbij:
  - niet heeft bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 20 oktober 2009 in stand blijven;
  - de minister voor Immigratie en Asiel heeft opgedragen een nieuw besluit op de aanvraag te nemen;
- III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van het besluit van 20 oktober 2009 geheel in stand blijven;
- IV. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

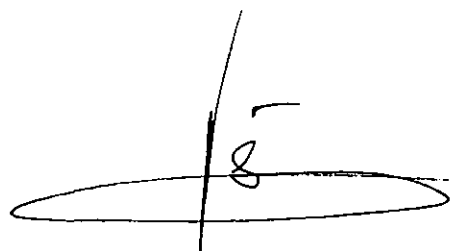
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 november 2011

418.

Verzonden: 29 november 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 09/42176

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 17 november 2010

inzake

geboren op .....
nationaliteit Guinese.
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. P.L.M. Stieger,

tegen

de minister van Justitie, voorheen de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. J.M.J. Mutsaers.

Procesverloop

Bij besluit van 20 oktober 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Eiser heeft op 16 november 2009 tegen dit besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 6 september 2010, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de weigering om eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, in rechte stand kan houden.

2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

Eisers ouders en zuster zijn uit wraak gedood door de familie van de persoon die als gevolg van een verkeersongeval waar eisers vader bij was betrokken, is omgekomen. Eiser werd zwaar mishandeld, neergestoken en voor dood achtergelaten. De omgekomen persoon was

AWB 09/42176

2

familie van een hooggeplaatst militair,
gewelddadige karakter en wraakzucht.

Laatstgenoemde is berucht vanwege zijn

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

4. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden bezien.

5. Eiser heeft geen documenten overgelegd die voor zijn aanvraag van belang zijn en waarmee hij zijn identiteit, nationaliteit en reisroute zou kunnen aantonen. Zijn grensoverschrijdingsdocument heeft eiser afgegeven aan zijn reisbegeleider, hetgeen verweerder hem aanrekent. Eisers stelling dat het in Guineo niet verplicht is om een identiteitskaart te hebben volgt verweerder niet omdat uit het algemeen ambtbericht van juni 2009 blijkt dat dit vanaf achttien jaar verplicht is. Wel blijkt hieruit dat ongeletterde mensen zoals eiser in de praktijk problemen kunnen ondervinden met het verkrijgen van reis- en identiteitsdocumenten. Eiser heeft evenwel niet gemotiveerd waarom hij niet in de gelegenheid is geweest om een dergelijk document te verkrijgen. Voorts heeft eiser geen bewijsstukken van zijn reis overgelegd noch enig indicatief bewijs daarvoor, dan wel daarover gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen afgelegd. Eiser weet niet de dag van vertrek van het eerste vliegtuig te noemen, hoe het vliegtuig eruit zag, met welke vliegtuigmaatschappijen hij heeft gevlogen, noch de plaats waar het eerste en tweede vliegtuig arriveerden of op welke datum hij in een voor hem onbekend land als tussenstop is binnengereld. Eisers verklaring hiervoor te weten dat dit voor hem de eerste vlucht was wijst verweerder als onvoldoende van de hand nu van eiser mag worden verwacht dergelijke basale informatie te kunnen geven.

6. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat eiser geen omstandigheden heeft aangevoerd in verband waarmee het niet overleggen van documenten hem niet zou kunnen worden toegerekend. Onder deze omstandigheden dient volgens vaste jurisprudentie van het relaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

7. Verweerder acht deze positieve overtuigingskracht niet aanwezig. Zo acht verweerder niet geloofwaardig dat het verkeersongeval bij de familie van het slachtoffer een dergelijke disproportionele wraakactie zou hebben teweeggebracht. Dat eiser nog steeds zou worden gezocht nu eisers familie reeds het leven heeft gelaten acht verweerder niet aannemelijk. Dat de overledene familie zou zijn van een vooraanstaand militair maakt dit volgens verweerder

AWB 09/42176

3

niet anders. Ook heeft eiser volgens verweerder vage verklaringen afgelegd over het incident en de dood van zijn familieleden. Eiser weet niet wanneer de gebeurtenissen van het auto-ongeluk plaats vonden en wie de persoon van het slachtoffer is. Ook weet hij niet of er een dokter of andere hulpverlener aanwezig was om hulp te geven. Eiser weet niet welke familieleden van het slachtoffer naar het huis van zijn ouders zijn gekomen om wraak te nemen. Hij weet niet bij benadering hoeveel mensen bij zijn huis aanwezig waren toen hij bij zijn huis kwam en of er naast militairen ook gewone burgers aanwezig waren. Evenmin weet eiser niet op welke wijze hij in het ziekenhuis is terecht gekomen als gevolg van de mishandeling, hoeveel dagen hij daar heeft gelegen en wat voor soort medolijnen hij heeft gekregen. Of er media-aandaacht aan de gebeurtenis is besteed weet eiser evenmin, hetgeen verwacht had mogen worden gezien de vooraanstaande militaire positie van het betreffende familielid. Voorts kan eiser niet verklaren wie er voor de begrafenis van de gezinsleden zorg heeft gedragen en of er overlijdensaktes zijn opgemaakt. Dat eiser later niet heeft gevraagd waar zijn familie ligt begraven en hij niet weet door wie zij zijn begraven kan verweerder niet volgen. Verweerder acht al met al niet geloofwaardig dat eiser over een dergelijke belangrijke gebeurtenis, waarbij zijn ouders en zus zijn vermoord, niet gedetailleerder kan verklaren of meer informatie kan verstrekken. Vervolgens werpt verweerder aan eiser tegen dat het relaas gebaseerd is op louter vermoedens ten aanzien van (de reden van) van de wraakactie. Eiser heeft over de gebeurtenissen alleen informatie gekregen via een vriendin van zijn vader en een buurman, maar hij was er zelf niet bij aanwezig. Dat het slachtoffer familie is van een vooraanstaand militair heeft hij enkel vernomen van de vrouw (en vriendin van zijn vader) die hem heeft geholpen Guinee te verlaten. Hij weet niet op welke wijze zij dit heeft vernomen. Eiser stelt voorts van een buurman te hebben vernomen dat de militairen hem wilden doden, maar hij weet niet hoe deze buurman dat te weten is gekomen, noch hoe deze buurman zou kunnen weten dat zijn vader is achtervolgd vanaf de plaats van het ongeluk tot aan zijn huis. Eiser stelt dat de familieleden van het slachtoffer hem zochten in het ziekenhuis, maar hij heeft deze informatie alleen gekregen van de vriendin van zijn vader die hem hielp om naar het ziekenhuis te komen.

De gestelde wraakactie is volgens verweerder dan ook enkel gebaseerd op grond van wat anderen tegen hem gezegd hebben en het feit "dat andere mensen het er over hebben gehad". Eiser heeft deze gebeurtenissen volgens verweerder op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt met overtuigende verklaringen of anderszins ondersteunende bewijzen. Derhalve wordt door verweerder geen geloof gehecht aan het relaas.

8. Eiser heeft in de eerste plaats aangevoerd dat verweerder bij zijn beoordeling van het asielrelaas ten onrechte voorbij is gegaan aan de voorafgaand aan het nemen van het bestreden besluit door eiser in het vooruitzicht gestelde medische rapportages van GGZ en de Medische Onderzoeksgroep van Amnesty International (MOG). Door deze rapporten niet af te wachten heeft verweerder het bestreden besluit niet met de vereiste zorgvuldigheid voorbereid. Eiser heeft als bijlage bij de brief, houdende de gronden van het beroep, voorts een medisch rapport overgelegd, gedateerd 14 oktober 2010, afkomstig van de behandelend psychiater en de sociaal psychiatrisch verpleegkundige, verbonden aan GGZ Drenthe. In dit rapport wordt door de opstellers onder meer geconcludeerd dat eiser lijdt aan een posttraumatische stressstoornis die verband houdt met de gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Verder heeft eiser overgelegd een medisch rapport van de MOG, gedateerd 8 maart 2010. In dit rapport wordt door de psychiater, verbonden aan de MOG, onder meer de conclusie getrokken dat de met name het litteken op de buik van eiser lijkt te wijzen op een met een mes toegebrachte steekwond, zoals door eiser is gerelateerd. De psychiater van de MOG bevestigt voorts, zij het met enig voorbehoud, de bevindingen van de opstellers van het rapport van GGZ Drenthe. Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder, gelet op het

AWB 09/42176

4

ter zake bepaalde in paragraaf C14/4.4.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc), in ieder geval in het rapport van de MOG aanleiding had behoren te zien om alsnog medisch advies te vragen aan het Bureau Medische Advisering (BMA). Door dit na te laten heeft verweerder evenzeer niet met de vereiste zorgvuldigheid gehandeld.

9. De door eiser bedoelde passage uit de Vc luidt als volgt.
'Heeft de asielzoeker de gestelde medische aspecten gestaafd met een rapportage van de medische onderzoeksgroep van Amnesty International, dan wordt deze rapportage ter advisering voorgelegd aan BMA. De inhoudelijke beoordeling van de asielmotieven blijft een zaak van de IND.'

10. Naar het oordeel van de rechtbank komt eiser een beroep toe op deze beleidsregel. Weliswaar heeft verweerder er ter zitting op gewezen dat de Vc op het desbetreffende onderdeel (thans paragraaf C14/3.5.2) inmiddels in die zin is gewijzigd dat raadpleging van het BMA in een geval als hier aan de orde niet meer is voorgeschreven, doch zowel ten tijde van het nemen van het bestreden besluit als het inbrengen van het rapport de MOG luidde de Vc nog zoals hiervoor weergegeven. Onder deze omstandigheden kan aan eiser deze wijziging van de Vc niet worden tegengeworpen.

11. De rechtbank is voorts van oordeel dat niet op voorhand kan worden gezegd dat de door eiser overgelegde medische rapporten geen nieuw licht kunnen werpen op de waardering van verweerder van de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Hetgeen verweerder op dit punt in heeft aangevoerd is voor die conclusie niet toereikend. Verweerder heeft deze rapporten ten onrechte met name betrokken op de vraag of aannemelijk is dat eiser ten gevolge van zijn medische toestand ten tijde van het nader gehoor niet in staat is geweest zijn relaas naar voren te brengen. Verweerder heeft zich daarbij onvoldoende rekenschap gegeven van de omstandigheid dat beide medische rapporten, zoals door eiser terecht is betoogd, (mede) een onderbouwing bieden voor de door eiser gestelde gebeurtenissen, alsmede een mogelijke verklaring voor de omstandigheid dat eiser op punten weinig gedetailleerd heeft verklaard. De omstandigheid dat in het rapport van de MOG met betrekking tot het bestaan van een posttraumatische stressstoornis een voorbehoud wordt gemaakt ten aanzien van de daarover in het rapport de GGZ weergegeven conclusie, doet daaraan niet. Daarbij is in aanmerking genomen dat dit voorbehoud vooral is ingegeven door de twijfel of het medische onderzoek door de MOG voldoende uitgebreid is geweest om die conclusie te dragen.

12. Onder deze omstandigheden was verweerder op grond van de hiervoor weergegeven beleidsregel gehouden nader advies van het BMA te vragen. Door in strijd met deze beleidsregel te handelen heeft hij tevens gehandeld in strijd met de op grond van artikel 3:2 van de de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in acht te nemen zorgvuldigheid.

13. Het beroep is gegrond. Het bestreden besluit dient te worden vernietigd. Verweerder zal met inachtneming van deze uitspraak een nieuw besluit dienen te nemen.

14. De rechtbank acht termen aanwezig verweerder te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 644,00 voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:

- 1 punt voor het indienen van een (aanvullend) beroepschrift;
- 1 punt voor het verschijnen ter zitting;
- waarde per punt € 322,00;

AWB 09/42176

5

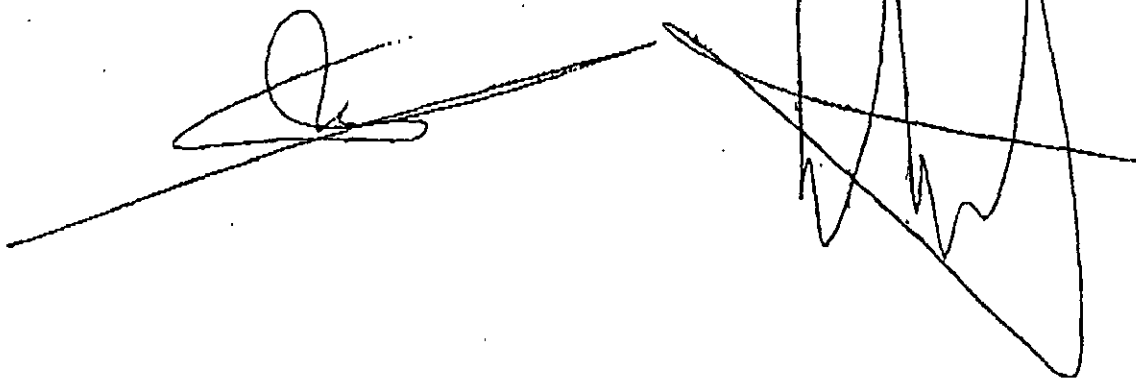
• wegingsfactor 1.

15. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de door elser gemaakte proceskosten, vastgesteld op € 644,00.

Aldus gedaan door mr. W.C.E. Winfield als rechter in tegenwoordigheid van
drs. W. Smeding als griffier en in het openbaar uitgesproken op 17 november 2010.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

17 NOV. 2010

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 118, 5101 AC Den Bosch

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
15 DEC 2010	
ZAAKNR. 201012141	
AAN:	VZ
BEHANDELD DO:	PAR:

Onderdeel	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	mr. D. Deckers
Doorkiesnummer(s)	073 - 888 3033
Datum	15 december 2010
Dossiernummer	0811.10.1572
Uw kenmerk	
Bijlage(n)	2
Onderwerp	Hoger beroep Minister voor Immigratie en Asiel alsmede verzoek om een voorlopige voorziening

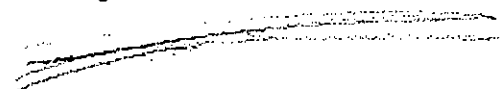
Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch van 17 november 2010, verzonden op diezelfde datum, met kenmerk AWB 09/12178.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Minister gehouden een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Minister zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Minister geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de Minister bij de gevraagde voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling dat de Minister geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de behandeling van het hoger beroep. Daarnaast is het belang gelegen in het voorkomen van de situatie dat de Minister het beslissingsproces voortzet en met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, indien met de gegrondverklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet wordt gedaan.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

M. Petsch, gemachtigde

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 15 DEC 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. M. Petsch,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Utrecht
van 17 november 2010
met kenmerk AWB 09/42176

Inzake:
met IND-kenmerk 0811.10.1572
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. P.L.M. Stieger
advocaat te Waalwijk, Postbus 1023, 5140 CA Waalwijk

Procesverloopadvocaat
's-Hertogenbosch

Postbus 118, 5101 AC Dan Bosch

Contactpersoon:
mr. D.S. Beckers
Tel. 073 - 888 3033

1. Inleiding
  - 1.1. De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch van 17 november 2010, verzonden op diezelfde datum, met kenmerk AWB 09/42178 (productie 1), in welke zaak de rechtbank te 's-Gravenhage het beroep tegen de beschikking van 20 oktober 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.
  - 1.2. Waar hierna de Minister wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen oordere bewindspersonen voor Vreemdelingenzaken.
2. Achtergronden
  - 2.1. Op 10 november 2008 heeft verweerder een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vv.
  - 2.2. Bij besluit van 20 oktober 2009 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.
  - 2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank te 's-Gravenhage het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.
  - 2.4. De Minister komt op tegen hetgeen de rechtbank in de rechtsoverweging 10, 11 en 12 heeft overwogen. Op de hierna genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 13, 14 en 15 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.
3. Grief 1
  - 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank te 's-Gravenhage in rechtsoverweging 10 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"10. Naar het oordeel van de rechtbank komt elders een beroep toe op deze beleidsregel. Wolswaar heeft verweerder er ter zitting op gewezen dat de VC op het desbetreffende onderdeel (thans paragraaf C14/3.5.2) inmiddels in die zin is gewijzigd dat raadpleging van het BMA in een geval als hier aan de orde niet meer is voorgeschreven, doch zowel ten tijde van het nemen van het bestreden besluit als het inbrengen van het rapport (van) de MOG luidde de VC nog zoals hiervoor weergegeven. Onder deze omstandigheden kan aan elders deze wijziging van de VC niet worden tegengeworpen.

11. (...)

12. Onder deze omstandigheid was verweerder op grond van de hiervoor weergegeven beleidsregel gehouden nader advies van het BMA te vragen. Door in strijd met deze beleidsregel te handelen heeft hij tevens gehandeld in strijd met de op grond van artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in acht te nemen zorgvuldigheid.

Toelichting op grief 1

- 3.2. Artikel 83 bepaalt dat de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening houdt met feiten en omstandigheden die na het bestreden besluit zijn aangevoerd en wijzigingen van beleid die na het bestreden besluit zijn bekendgemaakt.
- 3.3. Niet in geschil is dat het beleid genoemd in paragraaf C14/4.4.2 hangende de beroepstermijn is gewijzigd. Bij Wbv 2010/10, gepubliceerd op 30 juni 2010 is paragraaf C14/4.4.2 Vreemdelingencirculaire 2000 vernoemd tot paragraaf C14/3.5.2 en luidt:
- "3.5.2 Beoordeling
Bij de beoordeling van de inwilligbaarheid spelen medische aspecten in beginsel geen rol, aangezien er medisch gezien (meestal) geen zekere uitspraken zijn te doen over een oorzakelijk verband tussen medische klachten en/of littekens enerzijds en een gestelde behandeling of vrees anderzijds.
- Statusdeterminatie vindt op de gebruikelijke wijze plaats, waarbij de behandelende ambtenaar van de IND ten aanzien van de gestelde medische aspecten uitsluitend beziet of deze in het asielreelaas passen. NMA geeft enkel adviezen hangende medische feiten. Het is uitdrukkelijk niet de bedoeling dat de artsen van NMA worden ingeschakeld om de beoordeling van de zwaarwegendheid te steunen of over te nemen.
- Heeft de asielzoeker de gestelde medische aspecten gestaafd met een rapportage van de medische onderzoeksgroep van Amnesty International, dan wordt de inhoud van deze rapportage meegenomen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielreelaas. Als uit het medisch advies (zie C11/6) naar voren komt dat er sprake is van medische problematiek die mogelijk interfereert met het vermogen van de vreemdeling om coherent en consistent te verklaren, en er wordt besloten de vreemdeling tuch op dat moment aan een nader gehoor te onderwerpen, wordt hiervoor rekening gehouden bij de beoordeling van de asielaanvraag."
- 3.4. De rechtbank heeft, geleid op artikel 83 Vw, ten onrechte en onjuist gemotiveerd verwezen naar het niet langer geldende beleid. De enkele omstandigheid dat ten tijde van het bestreden besluit als ten tijde van het inbrengen van de medische rapportage het oude beleid nog gold, laat onverlet dat de rechtbank ingevolge artikel 83 Vw rekening dient te houden met wijzigingen van beleid die na het bestreden besluit zijn bekendgemaakt.
- 3.5. Nu eveneens op geen enkele wijze is gesteld, noch is gebleken dat de godde procesorde zich tegen toepassing van het nieuwe beleid verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd, valt niet in te zien waarom de rechtbank geen rekening heeft gehouden met het nieuwe, in paragraaf C14/ 3.5.2 genoemde beleid.
- 3.6. Zelfs wanneer de rechtbank terecht zou hebben betoogd dat terzake de relevante beleidswijziging niet betrokken dient te worden bij de beoordeling van het beroep, dan had de rechtbank naar de mening van de Minister dienen te concluderen dat bij een nieuw te nemen besluit het nieuwe beleid van toepassing is. De uitkomst van het nieuw te nemen besluit zal niet anders luiden dan hetgeen bij de rechtbank is betoogd.

Grief 2

- 3.7. Ten onrechte overweegt de rechtbank te 's-Gravenhage in rechtsoverweging 10 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

11. De rechtbank is voorts van oordeel dat niet op voorhand kan worden gezegd dat de door eiser overgelegde medische rapporten geen nieuw licht kunnen werpen op de waardering van verweerder van de geloofwaardigheid van het asielverzoek. Hetgeen verweerder op dit punt heeft aangevoerd is voor die conclusie niet toereikend. Verweerder heeft zich daarbij onvoldoende rekenschap gegeven van de omstandigheid dat beide medische rapporten, zoals door eiser terecht is betoogd, (mede) een onderhouwing bieden voor de door eiser gestelde gebeurtenissen, als mede een mogelijke verklaring voor de omstandigheid dat eiser op punten weinig gedetailleerd heeft verklaard. De omstandigheid dat in het rapport van de MOG met betrekking tot het bestaan van een posttraumatische stressstoornis een voorbehoud wordt gemaakt ten aanzien van de daarvoor in het rapport de GGZ weergegeven conclusie, doet daaraan niet af). Daarbij is in aanmerking genomen dat dit voorbehoud vooral is ingegeven door de twijfel of het medisch onderzoek door de MOG voldoende uitgebreid is geweest om die conclusie te dragen.

12. Onder deze omstandigheid was verweerder op grond van de hiervoor weergegeven beleidsregel gehouden nader advies van het BMA te vragen. Door in strijd met deze beleidsregel te handelen heeft hij tevens gehandeld in strijd met de op grond van artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in acht te nemen zorgvuldigheid.

Toelichting op grief 2

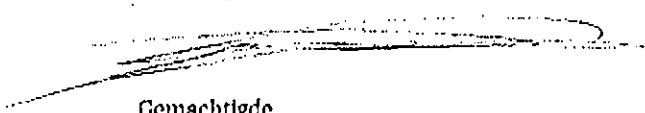
- 3.8. Blijkens het beleid genoemd in C14/ 3.5.2. spelen bij de beoordeling van de inwilligbaarheid medische aspecten in beginsel geen rol, aangezien er medisch gezien (meestal) geen zekere uitspraken zijn te doen over een oorzakelijk verband tussen medische klachten en/of littekens enerzijds en een gestelde behandeling of vrees. Door te overwegen dat de Minister onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de omstandigheid dat beide medische rapporten een onderhouwing bieden voor de door verweerder gestelde gebeurtenissen, heeft de rechtbank dit beleid ten onrechte miskend.
- 3.9. Eveneens heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de medische rapporten een mogelijke verklaring geven voor de omstandigheid dat eiser op punten weinig gedetailleerd heeft verklaard. De rapportage van Amnesty International kan, op basis van het huidige onderzoek, geen eenduidige antwoord geven op de vraag of verweerder moeite heeft om consistent en coherent te verklaren over de gebeurtenissen. De rapportage van de GGD spreekt op geen enkele wijze over deze vraag. Voorts is de Minister van oordeel dat uit beide medische rapportages niet geconcludeerd kan worden dat de gebezigde motivering ten aanzien van de geloofwaardigheid van het asielverzoek, niet juist is. De Minister heeft dit in zijn verweerschrift van 12 augustus 2010 ook als zodanig naar voren gebracht. Voorts blijkt uit de telefoonnotitie van 4 november 2009, welke onderdeel uitmaakt van het procesdossier, dat aan verweerder is kenbaar gemaakt dat uit de rapportage van de GGZ niet volgt dat er een causaal verband is tussen de geschetste klachten en het gestelde asielverzoek. De minister is dan ook van oordeel dat de in beroep ingebrachte medische rapportages conform het huidige beleid zijn meegenomen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het

asielrelaas en tevens niet is gebleken dat verweerder niet het vermogen had coherent en consistent te verklaren. De rechtbank heeft dit miskend.

4. Conclusie

- 4.1. De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 20 oktober 2009 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 15 december 2010

Gemachtigde,

M. Petsch, gemachtigde

*Ministerie voor Immigratie en Asiel
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 118, 5101 AC Den Bosch
telefoon 073 - 088 3050
telefax 073-088 3230*